

er bevilget til de Forsvarsudgifter, som absolut burde have været bevilgede og længe burde have været bevilgede. Hvor bedrøvelig jeg end ser dette, at vi ingen Finantslov i dette Dieblit have, er det mig dog en Kilde til større Sorg og Bekymring, at disse langvarige politiske Kampe og Stridigheder have ført dertil, at Folkets Syn er blevet sløvet, og den almindelige Følelse er bleven slappet for den store Betydning, som denne Gjennemførelse af Forsvarsagen, denne baade Fædrelandets Bælsærds- og Folkets Væressag har, og at der er fremkommet baade Uvil og Mistro til, at Regjeringen med samme Styrke som tidligere alvorlig vil søge at gennemføre og fuldføre de Forventninger, som den har fremkaldt, da den blev dannet, og som den siden i Begyndelsen af sin Tilværelse med Styrke opretholdt. Det var igaar Marsdagen for den kongelige Kundgjøvelse, hvorved Folketinget opløstes, og hvortil den første Grund blev angiven at være den, at Kongen fandt det usorvarligt længere at udlatte Paabegyndelsen af de overordenlige Forsvarsforanstaltninger. Der var den Gang en levende Følelse i dette Thing for, at det var Noget, som alle danske Mænd burde have paa Sinde og paa Hjerte at gennemføre dette, og her i Thinget fandt Regjeringens Bestræbelser for at fuldføre disse Forventninger en fuld og varm Støtte. Jeg skal ikke gaa ind paa, hvad der senere foregik, jeg skal ikke beskrive den hele sørgelige Historie, denne hele Sag har havt; men jeg tror, det var en berettiget Forventning hos os Alle, at, naar Regjeringen, ude af Stand til at gennemføre hele Planen for Forsvarsvæsenet, besluttede sig til at gennemføre den stykkevis og indskrænkede sig til paa den forelagte Finantslov at optage det absolut Nødvendige, at der da ikke atter paa disse Stykker skulde slaas af. Det har derfor, jeg tiltaar det, overrasket mig, at det høitærede Flertal i Fællesudvalget, at jeg dertil kan se nogen Grund, efter at det jo var klart, at Enigheden maatte brikte, at der itt. kunde opnaas nogen Enighed derom, har givet Afkald paa nogen Bevilling, som jeg anfaa for dels at være af stor Betydning og dels for ligefrem nødvendig. Af disse skal jeg meget let gaa hen over den ene Bevilling, Bevillingen til Hs. Maj. Kongens Dampskib, efter hvad den ærede Ordfører udtalte. Men jeg kan dog ikke unblade at sige, at jeg ingensinde har betragte: det som et Spørgsmaal mellem Hs. Maj. Kongen og Rigsdagen, om dette Dampskib skulde bevilges. Jeg har anset det for at være Rigsdagens Vigt at give, hvad der i i saa Henseende var anstændigvis nødvendigt, og jeg har ikke troet, at der nogensinde kunde egenlig være stor Banfælighed for hos Oppositionen at faae Samstemning for dette, at det var anstændigt at bevilge det. Men, hvad den anden Udgift, som er strøgen, angaar, de 100,000 Kr.

til Kruppske Kanoner, ser jeg slet ikke, at der kan være nogen egentlig Grund til at stryge disse. Det vil være det ærede militære Medlem, som har Sæde i Udvalget, det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Carstensen) fuldkommen bekendt, at i det Mindste en Del af disse Kanoner ere fuldkommen nødvendige, for at et Krigsskib, som nylig er blevet bygget, kan forsjene Navn af Krigsskib. Det vil ligeledes være bekendt, at Anskaffelsen af en Del af disse Kanoner vilde medføre og kunde medføre væsentlige Beparelser i Udgifter, som nu kræves. Hvad endelig den tredie Udgift, som er strøgen, angaar, nemlig de 200,000 Kr. til Paabegyndelsen af et Panterskib, skal jeg villig erkende, at jeg ikke havde ventet, at det høitærede Flertal i Fællesudvalget vilde opretholde denne Bevilling. Jeg tillod mig at gøre opmærksom paa, at der var en Svaghed i den Form, hvorunder Bevillingen gaves, idet man jo kunde sige, at om de Jernplader, hvortil disse 200,000 Kr. skulde anvendes, bleve anskaffede i Mar eller til næste Mar, var ikke saadant et Livsspørgsmaal, og derpaa blev svaret mig: Vi have opført denne Bevilling til Paabegyndelsen af et nyt Panterskib som et Symbol paa, at det er Rigsdagens Villie, Landstingets Villie i alt Fald, at den Udvikling af Flaaden, hvortil der trænges, skal fortsættes, og at dette Panterskib, som efter den tidligere lagte Plan skulde have været færdigt allerede i 1876, paabegyndes, og da jeg gjorde opmærksom paa, at det var henfigtsmæssigere og bedre strax af de overskødige Penge i Statskassen at tage det hele Beløb, som dette Skib vilde koste, for at det hurtig kunde blive anskaffet, da vakte dette, som bekendt, baade Smil og Munterhed her i denne høie Foramling, hvor disse Værer jo ellers ere noget sjeldne. Men det er klart, at, naar man nu stryger denne Bevilling, som skulde være Symbol paa, at der ikke skulde standses i den Udvikling, som Flaaden trænger til, saa er det ligesom om det var et Symbol paa, at der nu skal standses dermed. Det haaber jeg dog ikke er Meningen hermed. Men der er jo ikke Lidelighed til her at gøre videre Grindringer eller paa anden Maade at tilkjendegive sin Misbilligelse af disse enkelte Punkter i Udvalgets Flertals Indstillinger. Jeg har nævnet disse Punkter, fordi det ligger mig paa Sinde at udtale, at jeg anser det for at være meget farligt i dette Dieblit at gøre noget Stridt, der kunde bringe den nuværende Regjering paa nogen Maade bort fra at udføre, hvad der er anset for at være Regjeringens Program, og fordi det forekommer mig, at der ikke let kan gives efter paa de sparsomme Bevillinger, som Regjeringen har forlangt. Det er deri, at jeg har set Regjeringens Styrke under de Kampe, som have fundet Sted, at den havde et synligt, for Alle forstaaeligt Maal, hvormed der kæmpedes og hvorfor der kæmpedes, og det har været Oppositionens Svag-